

Jamsai

ทดลองอำบ

ขอใช้มลักคำ...
ได้ไหมคบดี

บท "ขอได้ไหม..."

ทดลองอำบ

Jamsai

ทดลองอำบ

Andra

Jamsai
ทดลองอ่าน

"ก็พี่คิดถึงดี้อ"

"ดี้อก็คิดถึงพี่พอล" ฟองจันทร์ทำเสียงหงงหงิงน่ารัก

"มาทำหน้าที่ทำเสียงน่ารักอีก ที่ตอนพี่อยู่ไทยทำไมไม่ทำแบบนี้มั่ง ใต้ดี้อเฮีย"
ปาลทำเสียงดู ทว่าดวงตาทอประกายระยับอ่อนหวาน

"พี่พอลหลับตาเร็ว นี่คือคำสั่ง" หญิงสาวพูดพร้อมกับยื่นมือไปหาจอ นิ้วขยับ
ทำท่าเหมือนจะปิดเปลือกตาของเขา

เซฟหนุ่มหล่อหัวเราะ แต่เขาก็ยอมปิดเปลือกตาลงตามคำสั่งโดยดี ขณะเดียวกัน
ปากก็สั่ง

"ห้ามทิ้งพี่ไปไหนนะ"

"ไม่ไปหรอก ฟองไม่ไปไหนเด็ดขาดเลย" ฟองจันทร์รับปากหนักแน่น จากนั้น
เธอก็นั่งมองคนรักผ่านหน้าจอ พอผ่านไปพักหนึ่งและเห็นว่าเขานิ่งไปคล้ายหลับจึงหันไป
เปิดแท็บเล็ตเตรียมทำงาน แต่ระหว่างรอแอปพลิเคชันโหลดไฟล์ขึ้นมาเธอก็หันกลับไป
ทำคางมองคนรักอีก ริมฝีปากยังคงตัวเป็นรอยยิ้มเช่นเดิม

ผู้ชายอะไรไม่รู้น่ารักซะมัด

ขอชิมสักคำ... ใต้หมคนดี ชุด ขอใต้หม...

Andra เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2568-0

ภาพประกอบ ablephoto / Shutterstock.com
Drew Rawcliffe / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801
อีเมล editor@jamsai.com
เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรรม
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 319 บาท

พิมพ์ที่

กระดาษหนอมสายตา

หัวใจสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

LOVE ขอต้อนรับศักราชใหม่ด้วยเรื่องราวแสนน่ารัก 'ขอชิมสักคำ... ได้ไหมคนดี' ผลงานเรื่องล่าสุดของ Andra นักเขียนฝีมือดีของ LOVE ที่เดินทางไกลไปถึงจังหวัดสตูลเพื่อเก็บข้อมูลมาสร้างสรรค์เรื่องราวความรักของ 'ฟองจันทร์' นักเขียนฟรีแลนซ์สาวชีวิตตกอับ กับ 'ปาล ปาละติลก' เซฟหนุ่มเจ้าเสน่ห์ เพื่อมอบเป็นของขวัญให้กับนักอ่านทุกท่าน

ไม่รู้ว่ามันเป็นเพราะโชคชะตา พรหมลิขิต หรือบ่อน้ำศักดิ์สิทธิ์ที่ฟองจันทร์ไปอธิษฐานเอาไว้ นักเขียนฟรีแลนซ์สาวผู้พยายามหลบหนีจากเรื่องวุ่นๆ และการจับคู่กับผู้ชายที่เธอรั้งซึ่งเสน่ห์หามาไกลถึงสตูลจึงได้พบกับปาล ชายหนุ่มแสนใจดีที่หนึ่งข้างเธอบนเที่ยวบินมุ่งหน้าสู่สนามบินหาดใหญ่โดยบังเอิญอีกครั้ง หลังเธอได้ทำเรื่องเป็นๆ ใสเขาไป...

และการพบกันครั้งนี้เซฟหนุ่มผู้เดินทางมาจากแดนไกลเพื่อเปิดร้านอาหารที่เมืองไทยก็ได้ช่วยเหลือเธอไว้อีกครั้ง เขาออกตัวขอเป็น 'กำลังเสริม' เพื่อกัน 'อรธณพ' ชายหนุ่มที่ตามตีฟองจันทร์ออกไป ก็ไม่รู้ว่าเซฟหนุ่มสุดหล่อต้องการช่วยเหลือเธอจริงๆ หรือจะกันซีนไม่ให้ใครเข้าใกล้เพื่อจีบเธอเองกันแน่! งานนี้เรื่องราวของทั้งคู่จะหวานชวนชิมมากแค่ไหน ขอเชิญนักอ่านทุกท่านพลิกหน้าถัดไปพร้อมๆ กับเลิฟกันเลยเถาะคะ...

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัตินักเขียน

นามปากกา Andra ถือกำเนิดมาจากการเอาชื่อจริงผสมรวมกับชื่อเล่น โดยคำแรกมาจากชื่อเล่นว่าแอนดะ เป็นคนกรุงเทพฯ โดยกำเนิด เกิดราศีกันย์บ้าง ตูลย์บ้างแล้วแต่ตำราหมอดู ฮา ปัจจุบันนอกจากเขียนหนังสือก็เลี้ยงหมา เลี้ยงแมวไปเรื่อย

ถึงตอนนี้ก็เขียนหนังสือมาเกินสิบปีแล้ว ถ้าย้อนไปบอกตัวเองตอน เริ่มเขียนหนังสือเล่มแรกก็อาจจะไม่เชื่อก็ได้ ระหว่างนี้มีความทรงจำที่น่าทึ่ง มากมาย ใครจะไปนึกว่าโลกของตัวอักษรจะมหัศจรรย์และสร้างมิตรภาพได้ จริงๆ เป็นคนพูดไม่เก่งเลย ตัวอักษรนี่แหละที่ช่วยให้สื่อสารกับทุกคนได้ ปัจจุบันยังคงสนุกกับงานเขียนและอยากจะเขียนต่อไปเรื่อยๆ

ทุกวันนี้ได้แต่ขอบคุณทุกคนที่ทำให้มีวันนี้ ทั้งครอบครัว เพื่อน อาจารย์ กอง บ.ก. ที่น่ารักน่าเลิฟ และที่ขาดไม่ได้คือผู้อ่านทุกท่าน ขอขอบคุณที่อยู่ ด้วยกันมาตลอด ถ้าไม่มีทุกคนก็คงไม่มี Andra ในวันนี้ ขอขอบคุณจริงๆ ค่ะ

ติดต่อ ตีชม ทักทายกันทางแฟนเพจ

<https://www.facebook.com/Andra.Writer> นะคะ ^^

Andra

ลำนำกพิณพีแฉ่มไล ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย LOVE ได้ที่

www.facebook.com/lovebyjamsai

บทนำ

ฟองจันทร์มองออกไปด้านนอกหน้าต่างเครื่องบินด้วยสายตาพรึ่นพริ้ง สายฟ้าฟาดเป็นเส้นแสงแปลบปลาบราวกับจะฉีกผืนฟ้าสีชมพูขมัวเป็นชั้น เธอเห็นความเป็นไปที่เบื้องนอกได้ชัดเจนแม้บานกระจกจะถูกรบกวนด้วยฝนเม็ดใหญ่ตลอดเวลา...อากาศภายในเครื่องบินค่อนข้างเย็น ทว่ามือเรียวยาวข้างของเธอนั้นเย็นกว่า และการเอามันมาเกาะเกี่ยวกุมกันไว้แน่นหนา ก็ไม่ได้ช่วยให้อุ่นขึ้นเลย

เครื่องบินลำโตะสั้น หญิงสาวค่อนข้างแน่ใจว่ามันเหวี่ยงตัวไปมาน้อยๆ ด้วย นั่นทำให้สติของเธอพลอยทำท่าจะแตกตัวกระจัดกระจาย เธอเลยผินหน้ากลับแล้วหลับตาลง ตามด้วยการสูดลมหายใจลึกก่อนจะนึกท่อง

"โรตี ชาชัก มะตะบะ แกงเหลือง เอ็นหอยผัดฉ่า..."

เสียงท่องยาวยืตของเธอจุดให้บุรุษที่นั่งอยู่ข้างๆ ลืมตาขึ้นและหันมามอง ตอนแรกเขานึกว่าหูผาด แต่ฟังไปฟังมาที่เธอกำลังท่องล้วนเป็นเมนูอาหารจริงๆ

คนอะไรนั่งท่องชื่อเมนูอาหารบนเครื่องบิน

คิ้วของปาลย่นเข้าหากัน แต่ก่อนที่เขาจะดึงสายตากลับก็เหลือบเห็น

สองมือที่เกาะกันแน่นบนตักของเธอเสียก่อน เขาซึ่งใจนิดหนึ่งแล้วตัดสินใจเปิดปากถามตอนเธอท้องถึงบักกูดเต้

"คุณเป็นอะไรหรือเปล่าครับ"

"คะ?" ฟองจันทร์ลืมหูลืมตาขึ้นแล้วหันไปทำหน้าที่เหลือหลาใส่คนถาม

"ผมได้ยื่นคุณท้องซื้ออาหาร"

"ฉันท้อง...เอ๊ะ ฉันพุดออกไปด้วยเหรอ" หญิงสาวเบิกตากว้างด้วยความตกใจ ดวงตาที่กลมโตอยู่แล้วของเธอยิ่งดูโตเข้าไปใหญ่...เมื่อกี้เธอนึกว่าท้องอยู่ในใจเสียอีก!

"คุณกลัวเรื่องบินหรือเปล่า" ปาลถาม ครั้นเห็นสายตาที่มองมาเขาก็พยักพยเปิดไปยังมือบนตักของเธอเป็นเชิงบอกว่าเขาเดาจากภาษากาย

"เอ้อ ปกติก็ไม่กลัวหรอกคะ แต่ถ้าเป็นตอนไม่ปกติแบบนี้...คือมีพายุเครื่องตกหลุมอากาศแบบรูสีกได้ฉันก็จะหลอนหน่อยๆ" ฟองจันทร์อธิบาย

"แล้ววิธีแก้ของคุณคือนั่งท้องเมนูอาหารเหรอ"

"คือฉันแค่พยายามหาอะไรเบี่ยงเบนความสนใจตัวเองอะคะ" เธอยิ้มแห้ง "พอดีฉันกำลังจะไปเจอเพื่อน ตอนคุยกันก่อนหน้านี้อเพื่อนส่งเมนูอาหารมายั่วฉันเต็มไปหมด ฉันก็เลยคิดว่าห้ามตายก่อนได้ไปกินอาหารพวกนั้น"

คำอธิบายของหญิงสาวเหนือความคาดหมายโดยสิ้นเชิง ปาลจ้องใบหน้าที่ดูเหมือนแทบจะไร้เครื่องสำอาง ก่อนที่มุมปากของเขาจะยกเป็นรอยยิ้มด้วยความขบขัน

"ก็เป็นวิธีที่ดีนะ"

"เอ่อ ถ้าเมื่อไหร่บวณคุณฉันต้องขอโทษด้วยนะคะ ฉันนึกว่าท้องอยู่ในใจ"

"ไม่เป็นไร คุณทำให้ผมได้โอเคเสียเลยอะเลยไม่ต้องไม่พลาดกินอะไรบ้าง" ฟองจันทร์หัวเราะแหยๆ ขณะที่ชายหนุ่มพยักพยเปิดไปยังนอกหน้าต่าง

เครื่องบิน

"เหมือนเราจะผ่านพายุมาแล้วนะ"

หญิงสาวหันมองตาม ท้องฟ้าด้านนอกสว่างมากขึ้นแล้ว แม้จะยังมีฝนแต่ก็เป็นสัญญาณว่าสภาพอากาศดีขึ้นแล้วตามที่เขابอก

"น่าจะใกล้ถึงสนามบินแล้วด้วย ดีจัง" เธอหันกลับไปส่งยิ้มกว้างให้เขา "เอ่อ ขอขอบคุณนะที่ชวนฉันคุย ฉันลืมกลัวเลย"

ปาลพยักหน้ารับจากนั้นเขาก็หันกลับไป ฟองจันทร์เลยนั่งเสีย แม้ความจริงจะคุยกับเขาได้อีกตามประสาคนชอบผูกมิตร แต่ในเมื่อเขาไม่ได้มีที่ท่าอยากคุยอีกเธอก็ไม่ควรรบกวนเขา แต่เขามีน้ำใจไต่ถามคนแปลกหน้าอย่างเธอก็ถือว่าดีมากแล้ว

เรียกเขาว่าคุณใจดีไปก่อนแล้วกัน เอาไว้ถ้าโชคชะตาฟ้าลิขิตให้ได้เจอกันอีกสักหนแล้วค่อยถามชื่อเขาก็ไม่สาย

เครื่องบินแลนดิ่งที่ท่าอากาศยานหาดใหญ่อย่างปลอดภัย ฝนยังคงโปรยปรายอยู่ และเพราะไม่มีสะพานเทียบเครื่องบินทอดเชื่อมระหว่างเครื่องบินกับอาคารผู้โดยสาร ดังนั้นแม่ฝนไม่หนาเม็ดแต่ก็ทำให้ผู้โดยสารทุกคนต่างรีบเดินเข้าอาคารรวมถึงผู้ชายใจดีที่นั่งข้างฟองจันทร์ด้วย เขาเดินเร็วมาก เธอเห็นเขาสาวเท้ายาวๆ แป๊บเดียวก็หายไปจากสายตาแล้ว

ครั้นเข้าไปในอาคารก็เจอสายพานลำเลียงกระเป๋า ร่องเล็กในชุดเสื้อผ้าฝ่ายกระโปรงยาวสโตร์โบฮีเมียนหยุดยึ่นรอกระเป๋าเดินทาง เธอไม่เห็นชายหนุ่มคนนั้นแล้ว บางทีเขาอาจจะไม่มีสัมภาระมากมาย ส่วนใหญ่ถ้าเดินทางแค่คืนสองคืนก็ไม่จำเป็นต้องใช้กระเป๋าเดินทางแบบต่องโหลดใต้เครื่อง แต่สำหรับครั้งนี้เธอมีกระเป๋าเดินทางเพราะคิดว่าน่าจะมาอยู่นาน ดังนั้นเลยคิดว่าขนของมาเผื่อไว้ก่อนไม่เสียหาย

กระเป๋าเดินทางของเธอเคลื่อนมาตามสายพานอย่างรวดเร็ว แต่แค่

เธอเอื้อมไปหยิบมันมาตั้งบนพื้นก็ต้องสะดุ้งเพราะเสียงสายฟ้าฟาดเปรี้ยง ดวงหน้ารูปหัวใจที่ล้อมกรอบด้วยเรือนผมหนาสีน้ำตาลคาราเมลก็กลายเป็นเปีย หันขวับออกไปทางด้านนอกอาคาร คนอื่นๆ ในบริเวณนั้นก็ล้วนทำแบบเดียวกัน แม้จะมองไม่เห็นอะไรเพราะมีผนังทึบขวางอยู่ก็ตาม

อย่าบอกนะว่าพายุลูกตามมา

ฟองจันทร์ถอนหายใจก่อนจะลากกระเป๋าออกจากบริเวณนั้นเพื่อไปเจอเพื่อนสนิทตามที่นัดกันไว้ ตอนแรกเธอกลัวหาฐานิตไม่เจอ แต่อีกฝ่ายบอกว่าสนามบินนี้เล็กนิดเดียว อย่างไม่รู้ก็ต้องเจอกันแน่ แล้วก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ เพราะเธอสังเกตเห็นร่างท้วมของเพื่อนยืนกอดมือถืออยู่แถวหน้าร้านอาหารร้านหนึ่งอย่างง่ายดาย

"นิต"

เจ้าของชื่อเงยหน้าตามเสียงเรียก จากนั้นก็ฉีกยิ้มกว้างเมื่อเห็นเจ้าของเสียง

"มาถึงเสียทีนะแก ไม่ได้เจอกันตั้งนาน เปลี่ยนสีผมซะด้วย"

"ได้ข่าวว่าเราเพิ่งเจอกันตอนงานเลี้ยงรุ่นเมื่อสองเดือนก่อน" ฟองจันทร์ชี้ให้เห็นความจริง

"เออวะ" ฐานิตทำท่านี้ก็ขึ้นได้แล้วหัวเราะ "แต่ตอนนั้นแกยังหัวดำอยู่เลย ฉันเลยรู้สึกเหมือนมันนานๆ"

"แกเลี้ยงหลานจนลืมนวันลืมนคืนมากกว่า"

"อันนี้ก็น่าจะเป็นจริงเหมือนกัน เลี้ยงเด็กเล็กนี่สุดจะเหนื่อยเลยวะ ฉันไม่กล้ามีลูกแล้วเนี่ย"

"แล้วทุกวันนี้แกไม่กล้ามีผู้ด้วยปะ" ฟองจันทร์เข้า

"สวยหรรดูแพงเกินไปต้องทำใจวะ ไม่มีผู้ชายกล้าเข้ามาจีบ จะไปจีบผู้ชายก่อนก็เกรงจะไม่งาม" ฐานิตหัวเราะร่วน "แกหัวไหม ถ้ายังก็รอไปกินข้าวที่บ้านพี่สาวฉันทีเดียว ขับรถไปก็สักชั่วโมง"

"ไปเลยดีกว่า เมื่อก็ฉันได้ยื่นฟ้าผ่าเปรี้ยง...เครื่องบินที่ฉันนั่งมากี่
ฝ่าพายุมาเลย สงสัยมันตามมาที่นี่อีกมั้ง"

"แถวนี้ฝนตกบ่อยอยู่ ช่วงนี้ตึกหนักลมแรงเป็นพิเศษเลย" เพื่อน
ร่างท้วมพยักหน้าหงึกหงัก

สองสาวเพื่อนรักซึ่งคบหาสนิทสนมกันมาตั้งแต่วันแรกที่เข้ามาหาวิทยาลัย
เดินคุยกันไปเรื่อยๆ ฟองจันทร์เล่าถึงเหตุการณ์บนเครื่องบินให้เพื่อนฟัง
ครั้งเดินมาถึงประตูทางออกจากอาคาร เธอก็สังเกตเห็นร่างสูงที่กำลัง
พาดพิงถึง เขากำลังจะเปิดประตูรถเอสยูวีคันหนึ่ง

"สมเป็นแกจริงๆ วะ นิ่งห้องเมนูอาหารเนี่ย" ฐานิตปลงกับเพื่อน
สายกินของตัวเอง

"เฮ้ย นิ่งใจแก ผู้ชายคนนั้น" ฟองจันทร์ร้องขึ้นมาเกือบจะพร้อมกัน
ที่เพื่อนพูด

"ที่กำลังขึ้นรถนั้นนะเธอ...หน้าตาดีนี่หว่า" อีกฝ่ายมองตาม "แหม
น่าเสียดายที่แกไม่ขอคอนแทกต์เขาไว้ แกนี่ไม่เป็นงานเลย ถ้ามีคอนแทกต์
ถึงแกไม่สนใจตัวฉันจับเองก็ได้"

"ฉันตั้งใจไว้ว่าถ้าได้เจอกันอีกครั้งจะถาม เกิดมีวันนี้จริงๆ แกก็
ช่วยจีบเขาอย่างที่ปากดีไว้ด้วยแล้วกัน" ฟองจันทร์ยิ้มซำๆ รู้ประวัติเพื่อนดี
ว่าเป็นพวกเก่งหลังไมค์ พอไปยืนอยู่ต่อหน้าผู้ชายที่อยากจีบที่ไรตัวแข็ง
เป็นหินอย่างกับเจอหน้าเมดูซ่าทุกที

"ยังกับจะเจอกันง่าย ๆ" สาวร่างท้วมส่ายหน้าไปมาแล้วกว้างร่วม
พาเพื่อนเดินออกจากอาคารเพื่อไปยังลานจอดรถกลางแจ้ง

"อะไรก็เกิดขึ้นได้ทั้งนั้นนั่นแหละ แกดูอย่างพี่น้องของแกสิ ทำงาน
อยู่ตึกภาคเหนือยังอุตสาหัมาเจอสามีคนได้"

"แต่ถ้ามันเกิดขึ้นกับทุกคน ในไทยคงไม่มีประชากรขึ้นคานเยอะขนาดนี้
หรอก" ฐานิตกลอกตา ก่อนจะทำท่านี้ขึ้นได้ "เออ พูดถึงเรื่องนี้...แก

มาสตูลคราวนี้ฉันมีที่เด็ดๆ จะพาแกไป"

"ที่เด็ดๆ อะไร" ฟองจันทร์เลิกคิ้ว

"เอาน่า เต็มๆก็รู้เอง"

ท่าที่มีลับลมคมในของเพื่อนทำให้ฟองจันทร์นึกขำ แต่เธอก็ไม่ได้พยายามซักไซ้ต่อเพราะคิดว่าเต็วก็ได้รู้ยุติ...หลังจากเก็บกระเป๋าเดินทางเข้าช่องเก็บของหลังรถเก๋งคันเล็กแล้วเธอก็เดินไปขึ้นนั่งบนเบาะข้างคนขับ

"เออละ Let's go." ฐานิตประกาศแล้วเหยียบคันเร่งพารถออกจากช่องจอด

ฟองจันทร์เอนหน้าเข้าไปใกล้กระจกหน้าต่าง ดวงตาเหลือบขึ้นมองเมฆฝนที่ปกคลุมผืนฟ้าแวบหนึ่งก่อนจะหันมาสนใจสิ่งรอบตัว นี่เป็นครั้งแรกที่เธอจะได้เดินทางไปจังหวัดสตูล...ขอให้เป็นที่ที่ไปด้วยเถอะ

บทที่ 1

คำอธิษฐานกะทันหัน

"นั่นโรงแรมสร้างใหม่หรือแก ดูหรุใช้เล่นเลยนะ" ฟองจันทร์ที่นั่งมองทีวีทัศน์นอกหน้าต่างรถไปเรื่อยส่งเสียงถามเมื่อสังเกตเห็นแนวรั้วยาวใหม่เอี่ยม บริเวณใกล้ทางเข้าออกซึ่งเปิดโล่งมีป้ายชื่อที่ยังมีพลาสติกคลุมทำให้อ่านได้ไม่สะดวกนัก

"อืม" ฐานิตส่งเสียงรับ "เห็นว่าโรงแรมนี้มีปัญหาตอนก่อสร้างด้วยนะ คนในพื้นที่ไม่ยอมให้สร้างหรือไงนี่แหละ เจ้าของคงทุนหนาแบ็กดีจริงๆ มั่งถึงมาสร้างจนได้"

"เจ้าของเป็นคนนอกพื้นที่ด้วยหรือ...ฉันว่ากล้าดีนะที่มาสร้างโรงแรมหรูๆ ในจังหวัดที่เป็นเมืองรองแบบนี้" ฟองจันทร์นึกทบทวนว่าทำไมเมื่อวานไม่ยกสังเกตเห็นโรงแรมนี้ แล้วก็ได้ข้อสรุปว่าน่าจะเป็นเพราะฝนตกค่อนข้างหนัก

"เขาก็คงศึกษามาดีแล้วมั้ง ใช้เงินลงทุนขนาดนี้" เจ้าของร่างท่วมบอก "ว่าไป ไหนๆ วันนี้ก็ว่างแล้วฉันพาแกไปที่เด็ดๆ ที่ฉันบอกไว้ตอนอยู่สนามบินดีกว่า"

"แล้วไม่ต้องกลับบ้านไปช่วยพี่นั่นที่เลี้ยงหลานหรือ"

"ไม่อะ วันนี้พี่เขยฉันอยู่บ้านไง เดี๋ยวก็ช่วยพี่ฉันเองแหละ"

ฟองจันทร์ฟังแล้วพยักหน้าหงิกๆ...ครอบครัวของเพื่อนเป็นคนเหนือ
ฐานะติดมาเรียนมหาวิทยาลัยที่กรุงเทพฯ เลยได้รู้จักเธอ ส่วนจิตานันท์
ผู้เป็นพี่สาวนั้นอาศัยและทำงานในละแวกภาคเหนือตลอด จนกระทั่งได้พบกับ
พิทักษ์ซึ่งเป็นชาวสตูลที่เดินทางขึ้นไปทำธุระแถบภาคเหนือ หลังจากคบหากัน
ระยะหนึ่งทั้งสองก็ตกลงใจแต่งงานกัน นอกจากจิตานันท์ที่ต้องจากบ้าน
มาไกลแล้วยังต้องเปลี่ยนมานับถือศาสนาอิสลามด้วย

จิตานันท์เพิ่งคลอดเมื่อเดือนก่อนนี่เอง พิทักษ์ทำงานเป็นไกด์นำเที่ยว
ในพื้นที่ บางครั้งก็ต้องออกจากบ้านแบบข้ามวันข้ามคืน ช่วงนี้ฐานะ
ว่างงานอยู่ พอเห็นว่าพี่สาวเลี้ยงลูกคนเดียวเหนื่อยแถมอยู่ไกลบ้าน
เลยหอบผ้าหอบผ่อนมาอยู่ที่สตูลตั้งแต่หลานเพิ่งอายุไม่กี่วัน หน้าซำยัง
ชวนให้เธอมาเยี่ยมมิกๆ

ฟองจันทร์ทำงานเป็นนักเขียนและบล็อกเกอร์อิสระ ส่วนใหญ่จะ
รับเขียนบทความและทำรีวิวดังๆ มีทั้งแบบที่คิดคอนเทนต์เองซึ่งส่วนใหญ่
จะเป็นแนวอาหารที่เธอถนัด กับแบบที่ลูกค้ากำหนดหัวข้อมาให้เขียนตาม
โดยเธอจะมีลูกค้าประจำอยู่สามสี่เจ้า รวมถึงทำเพจของตัวเองด้วย แต่
ช่วงหลังมานี้มีปัญหาหลายอย่าง เธอเลยทิ้งเบื่อกและเหนื่อย เมื่อหาเวลาได้
เลยตกลงใจลงใจได้มาสตูลตามคำชวนของเพื่อน นอกจากจะได้เที่ยวแบบ
มีที่พักฟรีแล้วยังน่าจะเป็นโอกาสให้ได้เก็บวัตถุดิบใหม่ๆ สำหรับงานเขียน
ด้วย

บ้านของครอบครัวพิทักษ์เป็นบ้านโบราณมีใต้ถุน พอเขาแต่งงาน
ก็มาสร้างบ้านแยกอีกหลังเป็นบ้านสมัยใหม่อยู่ในอาณาบริเวณเดียวกัน
บ้านมีสองห้องนอน ฟองจันทร์เลยมาอาศัยด้วยได้ค่อนข้างสะดวกเพราะ
สามารถนอนกับจิตานันท์ได้

เมื่อวานตอนมาถึงพิทักษ์ไปร่วมงานประชุมที่พัทลุง เธอเลยเพิ่งได้

พบหน้าเขาเป็นครั้งแรกเมื่อสายนี้เอง ทว่าก็ได้คุยกันไม่กี่คำเพราะเพื่อนต้องเอาพัสดุไปส่งไปรษณีย์แทนที่สาวซึ่งเปิดร้านขายของออนไลน์หารายได้พิเศษ แต่เท่าที่คุยกันชายหนุ่มก็ดูเป็นมิตรและมีน้ำใจดี มะหรือแม่ของพิทักษ์ก็ใจดีเหมือนกัน แถมทำอาหารอร่อยสุดยอดจนเธอยังคิดว่าต้องขอสูตรอาหารกลับไปกรุงเทพฯ ด้วย

ฟองจันทร์หวังเอาไว้ว่าทริปสตูลนี้จะเป็ทริปที่ดี อย่างน้อยตอนนี้มันก็เริ่มต้นดีแล้ว...ขอให้มันดีไปตลอดรอดฝั่งด้วยเถาะ

"หือ นี่บ่อน้ำเหรอ" ฟองจันทร์เดินไปชะงักกุดตรงขอบปากปล่องวงกลมซึ่งก่อด้วยอิฐอยู่บนแท่นวงกลมอีกชั้น

สถานที่ที่ฐานิตพามาที่นี่ต้องขับรถไกลพอสมควร แม้ถนนที่ใช้เดินทางมาจะมีสภาพดีและมีรถวิ่งไปมาตลอด แต่สองข้างทางก็มีแต่ต้นไม้ใบหญ้า บางช่วงสัญญาณโทรศัพท์มือถือขาดหายด้วยซ้ำ ปลายทางเป็นชุมชนหนึ่ง เพื่อนซี้มือซี้ไม่ให้อู่ว่าข้างหน้าเป็นท่าเรือ แล้วอีกฝ่ายก็เลียวเข้าสู่ถนนสายเล็กกว่า จากนั้นก็พาเธอลงเดินจนมาถึงจุดที่มีปากปล่องวงกลมหลายปล่อง

"ชาย มีเจ็ดบ่อ เขาถึงเรียกหมู่บ้านตรงนี้ว่าบ้านบ่อเจ็ดลูกไข่"

"แล้วแกพามาดูบ่อน้ำเนี่ยนะ" ฟองจันทร์ขมวดคิ้ว

"ที่นี่ดั่งนะแก แบบว่าเป็นหนึ่งในตำนานของสตูลเลย" ฐานิตยกแขนขึ้นกอดอก "จริงๆ ฉันก็ไม่ค่อยรู้เรื่องตำนานละเอียดเท่าไร เท่าที่ได้ยินมามีหลายตำนาน อันที่พี่เขยฉันเล่าให้ฟังก็ประมาณว่ามีพ่อชาวเลคนหนึ่งขุดบ่อน้ำใช้ ที่นี้พอมีลูกเพิ่มก็มีน้ำใช้ไม่พอเลยขุดบ่อต่อมาเรื่อยๆ ตามจำนวนลูกจนถึงบ่อที่เจ็ด แต่ประเด็นสำคัญก็คือว่ากันว่าบ่อน้ำนี้ศักดิ์สิทธิ์มากแกล"

"ศักดิ์สิทธิ์?" คิ้วที่ขมวดอยู่ของฟองจันทร์คลายตัวแล้วยกขึ้นสูงแทน

"คือเขาให้อธิษฐานแล้วเอาน้ำในบ่อมาพรมๆ ตามหัวตามตัว บ่อที่อยู่ข้างแกนี่แหละ ถ้าสำเร็จก็ให้มาแก้บน แลวันนี้มีบริการแก้บนทางไกลด้วยนะ แบบว่าโทรมาสั่งแล้วโอนเงินมา ชาวบ้านก็จะจัดการให้ สะดวกสุดๆ"

"แล้วที่พาดันมาก็คือจะให้ฉันอธิษฐานนี่หรือ...แกก็รู้ว่าปกติฉันเป็นพวกไม่มีดวงไม่มีโชค อยากได้อะไรต้องลงมือทำเองทั้งนั้น"

"ลองดูอีกสักหนก็ไม่มีอะไรเสียหายนี่นา พักนี้แกก็เหนื่อยๆ กับหลายเรื่อง ลองขอตุ๊กตาก็จะเป็นไรไป"

ฟองจันทร์ผินหน้าไปมองบ่อน้ำที่ใหญ่ที่สุดอีกครั้งอย่างซึ้งใจ เธอไม่เชื่อเรื่องพวกนี้แต่ก็ไม่เคยคิดลบหลู่

"แล้วแกอธิษฐานอะไรไปอะ"

"เปล่า ฉันยังไม่เคยอธิษฐาน" ฐานิตบอกหน้าตาเฉย

"อ้าว แล้วแกพาดันมาเนียนะ" สาวร่างเล็กที่ยังคงถักเปียเหมือนเมื่อก่อนร้อง

"ฉันยังตัดสินใจไม่ได้ว่าจะอธิษฐานอะไร ใจหนึ่งก็อยากถูกหวยรางวัลที่หนึ่ง อีกใจก็อยากได้กบฏ" สาวร่างท้วมเอ่ยถึงพระเอกเกาหลีผู้โด่งดัง เธอไม่เคยปิดบังว่าเป็นแฟนคลับตัวยงของเธอ

"ถ้าแกได้กบฏ แกจะรวยกว่าถูกหวยรางวัลที่หนึ่ง" ฟองจันทร์ชี้ให้เห็นความจริง

"มันก็ใช่ แต่แกก็ต้องรับมือกับแฟนคลับมหาศาลของเขาด้วยใจพวกตึงโรคจิตอีก แล้วฉันก็ออกจะบอบบางขนาดนี้ แกคิดว่าฉันจะรับมือไหวหรือ"

คนตัวเล็กกว่ามองเพื่อนที่เคลมตัวเองว่าบอบบางแล้วกลอกตามองบน ซึ่งคนต้นเหตุก็เห็นแต่ไม่นำพา

"ฉันต้องเลือกให้ดีๆ ก่อนอธิษฐานสิ อีกอย่างยังไงฉันก็อยู่ที่นี้นานกว่าแก จะมาอธิษฐานเมื่อไหร่ก็ได้ แล้วบังหมัดก็บอกว่าคุณค่าของเขาที่

มาเกี่ยวกับอิษฐานสำเร็จกันนะ ยังโทรมาให้เขาช่วยติดต่อเรื่องแก้บนเลย" ฐานิตอ้างถึงพี่เขย "น่า ไหนๆ ฉันก็ขับรถพาแกมาถึงนี่แล้ว ลองสักหน่อย ไม่เสียหายนี่ ไม่ได้ก็คือไม่ได้ ในเมื่อแกก็ไม่ได้คาดหวังอยู่แล้วด้วย มาๆ เตียวฉันตักน้ำให้"

ผู้เป็นเพื่อนก้าวเข้ามาจัดแจงโยนถังซึ่งตัดแปลงจากแกลอนพลาสติกใส่นมลงไปใบบ่อ ขณะที่ปากก็พูดไปด้วย

"ถึงนี้เขาจะรู้อะไร พอฉันตักขึ้นมา น้ำจะไหลออกมา แกก็เอามือรองน้ำ มาพรอมๆ ตัว แต่ตอนนี่แกอิษฐานก่อน เร็วๆ ตั้งใจด้วย"

ฟองจันทร์ไม่ทันตั้งตัว แต่เธอก็หลับตาแล้วยกมือขึ้นประนมอิษฐานตามแรงกดดัน... เธอยังไม่ได้คิดด้วยซ้ำว่าอยากจะทำเรื่องอะไร ดังนั้นเลยเอาเรื่องแรกที่โผล่ขึ้นมาในใจ

ขอให้มีคนมาช่วยกำจัดพี่ผู้ออกไปจากชีวิตฟองจันทร์ด้วยเถอะหญิงสาวอิษฐาน แต่แล้วก็รู้สึกว่ามันแปลกๆ...เอ๊ะ จริงๆ ควรบอกว่าขอให้พี่ผู้ออกไปจากชีวิตมากกว่ารีเปล่า

"ไอ้ฟอง อิษฐานเสร็จแล้วใช่ปะ มารองน้ำเร็วๆ"

เสียงเพื่อนที่เรงยิกๆ ทำให้ฟองจันทร์ต้องลืมตาขึ้นก่อนจะได้คิดเรื่องการแก้คำอิษฐาน แล้วเธอก็เห็นว่าน้ำกำลังไหลออกมาจากถังตัดแปลงที่เพื่อนยกขึ้นมาวางตรงขอบบ่อจริงๆ เธอเลยใช้สองมือรองน้ำแล้วเอามาประพรมเรือนผมกับเนื้อตัวพอเป็นพิธี

"แบบนี้ปะ"

"แม่" ฐานิตพยักหน้า "แล้วแกอิษฐานเรื่องอะไร...เออๆ ไม่ต้องบอก เตียวไม่ชั่ง เตียวถ้าสำเร็จค่อยบอกแล้วกัน"

ฟองจันทร์มองเห็นเพื่อนก่อนจะนึกถึงคำอิษฐานของตัวเองเมื่อครู่ แล้วก็บดมันทิ้งไปแบบปลงๆ... ถึงจะแปลกๆ ไปหน่อยแต่ก็เอาเหอะ หลักใหญ่ใจความยังอยู่ดี แล้วถ้ามันเป็นจริงขึ้นมาได้เธอก็จะยอมกลับมาแก้บน

ถึงสตูลเลยทีเดียว

ฟองจันทร์นั่งเล่นมือถืออยู่บนเตียง ขณะที่ฐานิตเพิ่งอาบน้ำเสร็จและกำลังเดินไปนั่งที่โต๊ะเครื่องแป้ง ฝ่ายหลังสังเกตเห็นเพื่อนเงยหน้าจากมือถือขึ้นมาทำหน้าที่เมื่อยแล้วเอ๋อมเอามันไปวางบนโต๊ะหัวเตียง เธอเลยออกปากถาม

"อีตาพี่อยู่หรือ"

"อือ"

"นี่แกแค่มั่วตัวไว้ใช่ไหมไม่บล็อกไปเลยละ แกนี่ก็ทรมาราคาญอยู่ได้"

"ถ้าบล็อกฉันก็จะไม่ได้อ่านข้อความของเขาเลย พ่อเขาเอาไปบอกพ่อแม่ฉันก็ตายหยังเขี่ยคนะสิ" ฟองจันทร์ถอนหายใจเฮือก

'พี่' ที่พูดถึงคือบรรณพ ลูกชายของเพื่อนสนิทวงจันทร์แม่ของเธอ หญิงสาวรู้จักอีกฝ่ายมาตั้งแต่สมัยยังใช้คำนำหน้าเป็นเด็กหญิง เขาอายุมากกว่าเธอห้าปี และเธอกับเขาก็สนิทสนมเป็นพี่ชายน้องสาวกันมาตลอดจนช่วงหลังมานี้ถึงเริ่มแปลกๆ

เรื่องเริ่มจากเมื่อสองสามปีก่อนบรรณพเลิกกับแฟนที่คบกันมาหลายปีเพราะจับได้ว่าฝ่ายหญิงมีคนอื่น เขาเฮิร์ตหนักทีเดียว ฟองจันทร์เห็นแล้วก็สงสัย พอตีตอนนั้นเธอเพิ่งเรียนจบไม่นานเลยค่อนข้างว่างเพราะเรื่องงานยังไม่ลงตัว เธอเลยคอยให้กำลังใจเขา ทั้งชวนคุยชวนเที่ยวเล่นทั้งหมดนี้ทำด้วยความหวังดีล้วนๆ ใครจะไปนึกกว่าอยู่ดีๆ เขาจะหันกลับมาชอบเธอเสียอย่างนั้น

ช่วงแรกก็ไม่มีสัญญาณอะไร หญิงสาวเลยทำตามตัวสนิทสนมกับบรรณพ ต่อมาเรื่อยๆ กระทั่งเมื่อปีกลายเขาก็เริ่มแสดงออก ตอนแรกเธอไม่ทันได้คิดอะไรเพราะสนิทกันเป็นทุนเดิม แม้จะสังเกตเห็นว่าพ่อแม่เริ่มพูดจาชื่นชม

ชายหนุ่มบ่่อยขึ้น แต่ก็ยังคิดว่าเป็นเพราะพวกท่านเห็นเธอโสดมาหลายปี ตั้งแต่เลิกกับแฟนก่อนเรียนจบ แถมอรณพก็เป็นลูกเพื่อนสนิทแม่ซึ่งอยู่ในสายตาพวกท่าน จนจู่ๆ เขาก็ออกปากขอคบกับเธอ ฟองจันทร์ซ็อกสุดๆ และเธอก็รีบอธิบายไปว่าไม่ได้ชอบเขาในแง่ นั้น

เรื่องควรจะจบแค่นั้น มันก็ไม่แปลกถ้าหลังจากเธอเคลียร์ตัวเองแล้ว ชายหนุ่มจะถอยห่างออกไป ทว่าเรื่องกลับกลายเป็นตรงข้าม เขาไม่ยอมแพ้ง่ายๆ และบอกว่าในเมื่อเธอไม่มีใครก็จะขอจีบเธอ เพราะเขาแน่ใจแล้วว่ารักเธอจริงๆ... ตั้งแต่นั้นสถานการณ์ระหว่างเธอกับเขาก็เต็มไปด้วยความอิหลักอิเหลือ อย่างน้อยก็ในฝั่งของฟองจันทร์ เธอทำงานที่บ้านเป็นหลัก ขณะที่เขาเข้านอกออกในบ้านเธอได้สะดวก แถมพ่อแม่ทั้งสองฝ่ายก็สนับสนุน ไม่ว่าจะพยายามแสดงจุดยืนอย่างไรก็ไม่มีใครสนใจเอาเสียเลย

หญิงสาวอยากจะตัดขาดเขาแบบใจร้าย แต่เอาเข้าจริงก็ทำไม่ได้ ไม่ใช่เพราะใจอ่อน ทว่าติดที่ครอบครัวนี้เอง ก่อนหน้านี้เธอเคยลองทำตัวแยๆ กับเขาไปหนหนึ่ง ปรากฏว่าผลสะท้อนกลับจากพ่อแม่ของเธอรุนแรงมาก สุดท้ายเธอก็ได้แต่ปล่อยให้เรื่องคาราคาซังมาถึงตอนนี้ เพราะไม่อย่างนั้นนอกจากกำจัตอรณพได้แล้วเธอก็ต้องแตกหักกับพ่อแม่ด้วย

เรื่องลูกชายเพื่อนแม่เป็นหนึ่งในเหตุผลที่ทำให้ฟองจันทร์หนีมาสด แต่เธอก็พยายามหลบหน้าหลบตาเขาตั้งแต่ก่อนจะมาแล้ว ซึ่งมันก็สำเร็จบ้างไม่สำเร็จบ้าง เมื่อก่อนเธอกับเขาแชตคุยกันบ่่อย ตอนนั้นเธอก็แกล้งบ่่อยเบลอไม่เปิดอ่าน ผ่านไปสักสัปดาห์จึงอ่านสักหนแล้วตอบกลับสักประโยค เธอทำแบบนี้มาหลายเดือนแล้วแต่อีกฝ่ายก็ยังไม่ยอมย่อท้อหรือรับรู้ถึงความเฉยชาของเธอเสียที

ช่างน่าเหนื่อยใจเหลือเกิน

"พูดก็พูดเหอะนะ ฉันว่าแกต้องย้ายออกจากบ้านวะ แบบว่าประท้วงเงียบ

อะ ให้ที่บ้านแกรู้ว่าแกอึดอัด" ฐานิตสงเสียงจากหน้ากระจกโต๊ะเครื่องแป้ง มีอไลค์ริมไปทั่วใบหน้า "ผลอจ จะได้โบนัสเป็นการที่พ่อแม่แกบังคับให้" "ไอ้वादไปทำงานแทนด้วย จะได้เลิกทำตัวเป็นคุณหนูเสียที"

"ฉันจะทำงานได้ไง" ฟองจันทร์ถอนหายใจอีกเฮือก

นอกจากเรื่องอรรถณพแล้ว บ้านเธอก็ยังมีปัญหาหนี้สินจากการกู้เงินเกินตัว พ่อแม่ของเธอเป็นข้าราชการทำให้กั๊หนี้ยืมสินค่อนข้างง่าย และมันก็เป็นปัญหาเรื้อรังมาตั้งแต่เธอยังเรียนไม่จบ เธอต้องเริ่มทำงานพิเศษกึ่งๆ จะส่งตัวเองเรียนตั้งแต่เข้าเรียนมหาวิทยาลัย พอเริ่มทำงานเธอก็ใช้เงินจนเจือพ่อแม่และขอกึ่งบังคับให้พวกท่านเลิกสร้างหนี้ก้อนใหม่ที่ผ่านมาถึงจะแทบไม่มีเงินเก็บ ไม่ได้ใช้เงินที่หามาตามต้องการ แถมต้องติดแหงกอยู่บ้านเป็นส่วนใหญ่ แต่เธอก็คิดว่าอดทนช่วยที่บ้านตั้งแต่ตอนนี้น่าจะดีกว่าไปหาซื้อบ้านซึ่งแพงขึ้นทุกวันเองในอนาคต

อย่างไรก็ตามประเด็นในครอบครัวของเธอไม่ใช่แค่เรื่องนี้ แต่มีเรื่องवादจันทร์ผู้เป็นน้องสาวของฟองจันทร์ด้วย น้องมีอายุน้อยกว่าเธอสี่ปี ปัจจุบันเรียนอยู่ชั้นปีที่สาม...และเป็นลูกรักของพ่อกับแม่

อันที่จริงคนมักจะพูดกันเสมอว่าพ่อแม่มักจะห่วงและเอาใจใส่ลูกคนเล็กมากกว่า แต่สำหรับครอบครัวเธอนั้นเหมือนจะเหนือกว่านั้นอีกระดับ นอกจากพ่อแม่จะสั่งสอนเธอให้ดูแลน้องและเสียสละให้น้องแล้ว พ่อแม่อยังสปอยล์वादจันทร์ ให้ทุกอย่างที่น้องต้องการโดยที่เจ้าตัวไม่ต้องพยายามอะไรเลย ในขณะที่ฟองจันทร์ต้องดิ้นรนหาเองมาตลอด ทุกวันนี้เธอต้องทำงานส่งน้องเรียนโดยที่เจ้าตัวนั่งๆ นอนๆ อยู่บ้าน แถมยังมีเงินค่าขนมใช้ซื้อบั้งสบายมือ เธอเองพยายามคุยกับแม่แล้วว่าอย่างน้อยควรให้น้องช่วยประหยัด แต่สุดท้ายก็ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง แถมบางครั้งยังทะเลาะกันด้วย

ฟองจันทร์ไม่ได้เกลียดน้องสาว รักมากด้วย ทว่าก็มีบางครั้งที่เธอ

นี่ก็อีกฉากฝ่ายและน้อยใจพ่อแม่ เพียงแต่เธอก็ไม่รู้จะทำอย่างไรเหมือนกัน ในเมื่อเธอเคยพยายามเปิดอกคุยแล้วก็ไม่เคยเป็นผล

"ทำไมแกจะทำไม่ได้ ที่แกไม่ยอมทำเพราะแกเป็นเด็กดีเกินไปเท่านั้นแหละ รายได้ต่อเดือนของแกพอเอาไปเช่าห้องอยู่ใช้ชีวิตเองได้ ยังไงแกก็ไม่ใช้พวกฟุ่มเฟือย แล้วระหว่างนี้ก็เลิกช่วยทางบ้านไปก่อน" ฐานิตชี้ให้เห็นความจริง "ฉันไม่ได้บอกให้แกออกตัญญูนะเว้ย ขอแค่สักพัก อาจจะไม่กี่เดือนเท่านั้นแหละ ให้ที่บ้านแกรับรู้ว่าแกไม่โอเคกับสิ่งที่เบ็นอยู่จริงๆ อย่างน้อยก็ให้พ่อแม่ยอมเลิกพยายามจับคู่แก แล้วแกค่อยกลับไปอยู่บ้าน"

"หรือไม่แม่ก็คงโกรธมากจนไม่ให้ฉันกลับบ้านอีก แกก็รู้ว่าแม่พู่เนี่ยเพื่อนสนิทแม่ฉันนะ คราวก่อนฉันยังเกือบตาย" สาวร่างเล็กพูดหงอยๆ "ส่วนเรื่องวาดแกก็รู้ว่ายังไงพ่อแม่ก็ไม่ให้ทางให้วาดทำงานหรอก พวกท่านบอกว่าคุณเรียนไปด้วยทำงานไปด้วยถึงเกรดไม่ดี แล้วผลออกจะไปกู้หนี้ยืมสินมาจ่ายค่าเทอม สุดท้ายก็ตกมาเป็นภาระของฉันอีกอยู่ดี"

"แล้วแกจะทนอยู่ในสภาพนี้ได้อีกนานแค่ไหน ถ้ามั่นใจ มันกระทบกับงานของแกแล้วด้วยเนี่ย ถ้าเป็นแบบนี้ต่อไปเรื่อยๆ วันหนึ่งเดี๋ยวแกก็ไม่มีปัญญาหาเงินมาช่วยเหลือที่บ้านอยู่ดีแหละ" สาวร่างท้วมยังไม่ยอมราช้อ และเรื่องนี้ฟองจันทร์ก็เถียงไม่ได้เสียด้วย

เพราะความเครียดทำให้ช่วงหลังมานี้เธอทำงานได้น้อยลงกว่าเดิม มันค่อยๆ ลดลงทีละน้อยมาพักหนึ่งแล้ว จนกระทั่งมาเห็นผลอย่างชัดเจนในช่วงเดือนสองเดือนมานี้ นี่ก็เป็นอีกปัญหาที่ทำให้เธอต้องหัวกระเป๋ามาหาเพื่อน โดยหวังว่าการได้เปลี่ยนบรรยากาศจะทำให้หายเครียด อีกทั้งน่าจะได้มาเจออะไรใหม่ๆ สำหรับเอาไว้เป็นวัตถุดิบให้งานเขียนด้วย

ฐานิตเหลือบมองเพื่อนสนิท เธอทราบว่ายี่สิบห้ารู้ดีว่าปัญหาคืออะไร เพียงแต่คำว่าตัญญูซึ่งโดนสั่งสอนฝังหัวมาแต่อ่อนแต่อกมันค้ำคออยู่ ถ้าก้าวข้ามไปไม่ได้ก็ต้องติดอยู่ในวังวนนี้ต่อไป แต่มันก็ไม่ใช่น้ำที่

ของเธอที่จะไปตัดสินเพื่อน เธอทำได้แค่ให้คำแนะนำ และไม่ว่าเพื่อนตัดสินใจอย่างไรเธอก็จะอยู่เคียงข้างให้กำลังใจเหมือนที่เคยทำมาตลอดต่อไป

"เออละ ไม่งั้นก็มีอีกทาง แกริบหาแฟนซะ"

"แกก็พูดเหมือนหาผู้ชายดีๆ ได้ตามเซเว่น" ฟองจันทร์พึมพำ

"ก็ไม่ว่า แกลองเดินเข้าเซเว่นอาจจะเจอก็ได้ แบบว่ากำลังจะหยิบขนมปังชิ้นเดียวกันอะไร" ฐานิตไหวไหล่ "ที่ผ่านมาก็อยู่บ้าน ออกข้างนอกก็คือไปอีเวนต์ ไปรีวิวอาหารแค่นั้น โอกาสเจอคนก็น้อย ตอนนี้ออกมาแล้วก็ถือโอกาสมองหาสิ ถ้าเปลี่ยนศาสนาแบบพี่น้องไม่ว่าไหวก็เหลวๆ นักท่องเที่ยวแทนก็ได้"

สาวร่างเล็กถอนหายใจกลับไปแทนการพูดโต้ตอบ... อันที่จริงเธอก็เคยคิดถึงเรื่องนี้เหมือนกัน เคยคิดถึงขนาดจะให้เพื่อนสนิทที่เป็นเกย์แอบแมนมาช่วยแสดงละครด้วยซ้ำ แต่มันก็จะก่อให้เกิดปัญหาตามมาหลายอย่าง ได้ไม่คุ้มเสียทั้งกับตัวเธอและเพื่อน ดังนั้นเธอจึงพับโครงการไป

"ปวดหัว นอนดีกว่า" ฟองจันทร์แก้ปัญหาด้วยวิธีที่ง่ายที่สุด เธอเลื่อนตัวลงนอนและดึงผ้าห่มคลุมตัวทันทีที่พูดจบ

"แกนี่ตลอดเลย" ฐานิตบ่น แต่ก็ไม่แปลกใจเพราะนี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เพื่อนสนิททำแบบนี้

"น่าแะ นี่ฉันเพิ่งมาสตูดิโอเป็นวันที่สองเอง ยังมีเวลาให้หาผู้เอะอะระหว่างนี้นั่นก็จะคิดไปด้วยว่าถ้าหาไม่ได้จะทำไง"

"เออๆ ขอให้ตัดสินใจได้ก่อนกลับจริงๆ เอะ ไม่งั้นถ้ากลับไปแล้วยังมีปัญหาเหมือนเดิมฉันจะด่าแกซ้ำ"

"ใจร้าย" ฟองจันทร์ประท้วงแบบไม่จริงจังนัก เพราะรู้ว่าสุดท้ายเพื่อนก็จะไม่ทำแบบนี้

ฐานิตเหลือบมองคนบนเตียงและพบว่าเพื่อนหลับตาซุกผ้าห่ม

เรียบร้อยแล้ว เธอส่งหน้าไปมาเบาๆ แล้วหันไปหยิบครีมกระปุกสุดท้าย เพื่อจุ่มขั้นตอนการบำรุงหน้า

เชื่อเถอะ สุดท้ายฟองจันทร์ก็ไม่ย้ายออกจากบ้านหรอก เด็กดี เสียขนาดนี้ เหมะๆ

บทที่ 2 ความหลังครั้งเก่า

ปาลยืนอยู่บนโขดหินเดี่ยวๆ สองมือสอดเข้าไปในกระเป๋ากางเกงยีน สายตาทอดมองออกไปยังท้องทะเลสีเขียวมฟ้าขุ่นๆ เบื้องหน้า ลมทะเลพัดลှ้อมากับคลื่นเป็นระลอก กลิ่นเค็มวนเวียนอยู่แถวปลายจมูก ขณะที่ไอทะเลเกาะผิวจนให้ความรู้สึกเหนียวเหนอะ ทว่าทั้งหมดก็ไม่ได้รบกวนเขา ซึ่งยืนอยู่ตรงจุดนี้มาเกือบครึ่งชั่วโมงแล้วเลยสักนิด

"คุณพอลใช่ไหมครับ"

เสียงเรียกลอยมา ชายหนุ่มหันไปมองและพบกับชายวัยกลางคน ร่างท้วม ผิวคล้ำแดด กำลังเดินตรงมา

"ครับ" ปาลร้องตอบกลับไป "คุณกรณ์ที่เป็นผู้ประสานงานใช่ไหม"

"ใช่ครับ ในที่สุดเราก็ได้เจอกันเสียที"

แม้จะเป็นคนไทยด้วยกัน แต่กรณ์ก็ยื่นมือออกมา พอปาลเห็นอย่างนั้น จึงยื่นมือออกไปจับมืออีกฝ่าย

สถานที่ที่พวกเขาอยู่นู้นี้เป็นส่วนหนึ่งของโรงแรมของผาน ปาลรู้จักกับอีกฝ่ายที่สิงคโปร์ จากการทำผานมากินอาหารที่ร้านอาหารของเขา ด้วยความเป็นคนไทยเหมือนกันเลยได้ทักทายทำความรู้จัก แล้วผานก็

พูดถึงโปรเจกต์โรงแรมที่สตูล อีกฝ่ายเห็นว่าเขาเป็นเซฟเลยไต่ถามว่าเขาพอจะรู้จักเซฟที่มีความสามารถรวมถึงอยากทำงานในโรงแรมในลักษณะที่เล่าให้ฟังบ้างไหม

ปาลรู้ว่าสตูลเป็นจังหวัดที่อยู่ในภาคใต้ แต่ไม่รู้แน่ชัดว่าอยู่ตรงไหน เขาเลยหยิบมือถือมาเสิร์ชหาต่อหน้าคนถามนั่นเอง...คุยกันไปคุยกันมา สักพักแล้วปรากฏว่าเขากับผานถูกคอกันมากกว่าที่คิด ปาลเลยเล่าไอดีย ที่อยากทำร้านอาหารแบบพิเศษๆ ของตัวเองให้อีกฝ่ายฟัง แล้วผลที่ได้ ก็ออกมาเป็นร้านอาหารแบบบ้านกระจกเล็กๆ ซึ่งอยู่ห่างจากจุดที่เขายืนอยู่ในตอนนี้ราวร้อยเมตร

"แล้วนี่คุณพอจะไปดูในบ้านกระจกแล้วไซ้ไหม เป็นยังงัยบ้าง"

"ดีครับ ออกมาตรงกับที่ผมคิดเลย...มีจุดที่ดูไม่เรียบริ่อยนิดหน่อย แต่ช่างบอกว่าคุณกรณีแจ้งไว้แล้ว"

"ถ้าอย่างนั้นก็โล่งใจ" กรณียิ้มกว้าง

โรงแรมนี้ถูกก่อสร้างโดยบริษัทก่อสร้างที่กรุงเทพฯ ร้านอาหารของปาลถูกสร้างขึ้นทีหลัง เขาให้บริษัทสถาปนิกที่สิงคโปร์ออกแบบแล้วส่งแบบต่อมาให้บริษัทก่อสร้างทางนี้จัดการ ผานอำนวยความสะดวกให้โดยมีกรณีเป็นผู้ประสานงาน คอยติดต่อรายงานความคืบหน้าและสอบถามความเห็นต่างๆ เกี่ยวกับการก่อสร้าง ก่อนหน้านั้นปาลไม่เคยเจอหน้าอีกฝ่ายเลย มีแต่การแชตและโทรคุยกันเท่านั้น จนตอนนี้มันอยู่ในช่วงเก็บงานแล้ว ซึ่งที่เขามาสตูลคราวนี้ส่วนหนึ่งก็เพื่อมาดูแลการเอาอุปกรณ์ครัวต่างๆ มาติดตั้ง

"แล้วนี่คุณพอจะอยู่ที่สตูลนานไหมครับ" กรณีถามต่อ

"น่าจะสักสัปดาห์ คือผมคงไม่ได้อยู่สตูลตลอด แต่ก็คงวนๆ อยู่แถวนี้"

"แต่ตอนนี้คุณพักที่สตูลไซ้ไหม"

"ครับ อยู่รีสอร์ทเล็กๆ ใกล้เคียง นี่แหละ" ปาลพยักหน้า แล้วโทรศัพท์

มือถือในกระเป๋าทางเกงของเขาก็ส่งเสียงร้อง เขาเลยดึงมันขึ้นมาขณะที่อีกฝ่ายโคลงศีรษะเล็กน้อย

"จ้ะ คุณพอลตามสบายนะครับ เดี่ยวผมขอไปดูงานก่อน"

पालยกมูมปากเป็นรอยยิ้มให้อีกฝ่าย ก่อนที่เขาจะรับสายแล้วยกมือถือแนบหู

"แกมาเมืองไทยอะ" เสียงของป๋องปราณ พี่ชายของเขาลอยมาตามสัญญาณโทรศัพท์

"อืม สองสามวันแล้ว ตอนนี้อยู่เมืองไทยแต่ไม่ได้อยู่กรุงเทพฯ" คนเป็นน้องชายตอบเสียงเรียบเรื่อย "นี่พี่ไปรู้มาจากไหน"

"พอดีพี่เจอภัทร หมอนั่นเล่าให้ฟังว่าเจอแกที่ห้าง" ป๋องปราณเอ่ยถึงหม่อมราชวงศ์ประภาภัทร ญาติผู้เป็นเจ้าของห้างสรรพสินค้า "มาเมืองไทยไม่คิดจะบอกพี่บ้างเลยหรือไง"

"ก็พี่ไปเชียงใหม่พอดี ผมเลยเห็นว่าบอกไปก็เท่านั้น นัดเจอกันไม่ได้อยู่แล้ว"

"นี่แกจะไม่กลับมากรุงเทพฯ แล้วหรอ"

"อืม ผมไปจัดการธุระเรื่องเอกสารราชการเฉยๆ หลังจากนั้นก็ไม่มีความจำเป็นอะไรต้องกลับไปกรุงเทพฯ แล้ว" ปาลตอบ

"แล้วตอนนี้แกอยู่ที่ไหน"

"อยู่สตูล มาดูร้านอาหารที่ผมเคยเล่าให้ฟังว่าจะทำไง"

"อ้อ" ป๋องปราณรับคำแล้วเงยไป

ในสายสนทนาไร้การแลกเปลี่ยนถ้อยคำ จนผ่านไปครู่หนึ่งผู้เป็นพี่ชายก็ระบายลมหายใจยาวยืต

"จะไม่กลับบ้านหน่อยจริงๆ เหรอปาล"

บนโลกนี้เหลือไม่กี่คนเท่านั้นที่ยังเรียกเขาว่าปาลอันเป็นทั้งชื่อจริงและชื่อเล่นดั้งเดิม ตอนนีกระทั่งเพื่อนสมัยเรียนที่ยังติดต่อกันส่วนใหญ่

ก็ล้วนเรียกเขาว่าพอลซึ่งเป็นชื่อที่เขาตัดแปลงเพื่อให้พวกต่างชาติเรียกสะดวกแล้ว พอถูกเรียกว่าปาลจึงทำให้เขารู้สึกแปลกๆ อยู่บ้าง

"พี่ป้องกันไม่ได้เหรอว่าคราวก่อนที่ผมกลับบ้านไปมันเป็นอย่างนี้"

คนเป็นน้องชายแค้นเสียงถาม

"ตอนนี้สถานการณ์มันเปลี่ยนไปแล้วไม่ใช่หรือไง เรื่องมันก็ผ่านมาหลายปีแล้ว"

"พี่แน่ใจหรือว่ามันเปลี่ยน คราวก่อนผมก็คิดแบบนี้แหละ ถ้าผมประสบความสำเร็จแล้วอะไรๆ น่าจะดีขึ้นจริงไหม แล้วดูสิว่าความจริงมันต่างกับที่ผมคิดขนาดไหน"

การย้อนถามของปาลทำให้ผู้เป็นพี่ชายถอนหายใจยาวอีกรอบ พอไต่ถ้อยอย่างนั้นคนถามเลยหัวเราะหึ

"แล้วนี่หมายความว่าแกจะไม่กลับบ้านอีกเลยตลอดชีวิตหรือไง" บ้องปราถนถาม

"ไม่รู้สิ แบบนี้อาจจะดีที่สุดแล้วก็ได้ ผมไม่ได้รู้สึกขาดอะไร คุณพ่อคุณแม่ก็คงไม่รู้สึกขาดอะไรเหมือนกัน"

"คุณพ่อคุณแม่กับแกมีแต่ทิวกันทั้งนั้น" ฝ่ายพี่ชายเปลี่ยนเป็นพ่นลมหายใจด้วยความเหนื่อยหน่ายแทน

"ก็จริง" ปาลยอมรับหน้าตาเฉย "มันคงเป็นอย่างเดียวที่ทำให้ผมรู้สึกว่ายังเป็นครอบครัวเดียวกับพวกท่านอยู่"

"เรื่องปากร้ายนี่ก็เหมือนกัน" บ้องปราถนบ่น

"พี่ก็รู้ว่าผมเคยพยายามแล้ว และมันก็ฟังไม่เป็นท่า ถ้าคุณพ่อคุณแม่จะวัดความเป็นลูกด้วยการใช้ชีวิตตามใจพวกท่านก็ช่างเถอะ ผมขออยู่ห่างๆ แบบนี้ดีกว่า"

"เอาเถอะ" ผู้เป็นพี่ไม่คิดต่อความยาวสาวความยืดอีก "แล้วนี่แกจะอยู่ไทยอีกนานไหม ถ้าในช่วงอาทิตย์สองอาทิตย์นี้พี่น่าจะพอหาเวลา

ลงไปหาแกได้"

"คิดถึงผมเหรอ" ปาลหัวเราะออกมาเบาๆ พอเปลี่ยนหัวข้อบรรยากาศ การสนทนาที่ดีขึ้นโดยสิ้นเชิง

"เออ ที่เราเจอกันครั้งล่าสุดก็ครึ่งปีได้แล้วละมัง"

"อืม ตอนพี่ไปสิงคโปร์ใช่ไหม...เร็วเหมือนกันนะ"

"ใช่ เวลามันผ่านไปเร็ว พี่ถึงไม่อยากรู้ให้แกต้องเสียใจกับสิ่งที่อาจพลาดไป" ป๋องปรามพูด แต่ครั้งนี้เขาไม่รอฟังว่าน้องชายจะตอบได้ กลับมาว่าอย่างไร "แต่ยังไงแกก็โตแล้ว ตัดสินใจเองได้ พี่จะไม่ไปก้าวกาย หรอก...เอาเป็นว่าไว้เจอกันนะ"

เมื่อพี่ชายเปิดประตึ้นแล้วชิงปิดเองด้วยแบบนี้ปาลจะพูดอะไรได้นอกจากส่งเสียงรับแล้ววางสาย ไปหน้าหล่อเหลาส่ายไปมาเบาๆ ก่อนจะหันมองทะเลอีกหน

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160625680.html>